

crítica cinema

MARCEL·LÍ BORRELL

Pschuckynosis

1. Glen o Glenda?, titella amb problemes d'identitat, se'n va a buscar els pares a Hollywood i descobreix com les gasten...

2. Definitivament passat de rosca. Més encara: Chucky i l'esposa Tiffany són diabòlicament entremaliats, pirats segons els col·legues, i amb ganes d'auto-parodiar-se. Don Mancini, el creador del ninot assassí, s'ha decidit finalment a dirigir la pel·lícula i no quedar-se en guionista

de l'assumepte. En la cinquena entrega de les aventures, ara familiars, del singular bitxo de làtex apedaçat, tot apunta a l'excés, des de l'argument -una diva de Hollywood en hores baixes que acaba sent la portadora de la llavor de Chucky i perpetua la nissaga- a la posada en escena, destrallera, gore, granguinyolesca. Mancini no se'n va en brocs. A hores d'ara qui s'asseu a contemplar les peripècies sàdiques del petit monstre n'és còmplice declarat. I no s'hi val a fer-ne fàstics dels desgavells, com acostumen, per exemple, els del tripartit català, ara sí ara no. Amb absoluta manca de complexos dramàtics i de bon gust narratiu, Mancini i la seva colla -Jennifer Tilly, John Waters, el rapero Redman- no es tallen un pèl. En conseqüència, la cosa no decep les expectatives de qui ha passat per taquilla buscant ració de pschuckynosis.

3. Per a col·leccionistes de titelles anàrquics.

La semilla de Chucky

Director: Don Mancini. Intèrprets: Jennifer Tilly, Brad Douriff, John Waters, Redman, Nadia Dina, Debbie Lee. EUA, 2004. 85 minuts. Lauren